

Arrest

nr. 150 824 van 13 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 maart 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KALIN, die loco advocaat Mr. K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de derde maal asiel aan en voeren aan nog steeds problemen te kennen in de Russische Federatie en in Polen. Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een verklaring van de Aslan Maskhadov vereniging d.d. 24/09/2014 (met vertaling), een brief van het rode kruis d.d. 16/04/2007, een brief van de vereniging BART d.d. 06/03/2011, een internetartikel Gazeta, de geboorteaktes van hun kinderen, hun Russisch reispaspoort,

de Russische aanvraag tot uitlevering van verzoekers broer Rasul d.d. 23/09/2008, de beslissing van de Noorse rechtbank betreffende deze uitleveringsaanvraag en twee internetartikelen.

2. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier en uit de bestreden beslissingen dat verzoekers als vluchteling werd erkend in Polen en dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden voldoet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van hun asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten. Verzoekers brengen geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat zij geen geldige verblijfsstatus (meer) genieten in Polen noch dat de bescherming die Polen aan verzoekers bieden niet aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verzoekers' ongestaafde beweringen omtrent de situatie van Tsjetsjeense asielzoekers in Polen en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd -, doen geen afbreuk aan de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat het Poolse asielsysteem beantwoordt aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen gerespecteerd wordt door Polen. Verzoekers brengen voorts geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hen de toegang tot Polen geweigerd zouden worden en tonen evenmin aan, gelet op de veelvuldige en manifeste tegenstrijdigheden, in hun eerste land van asiel, Polen, persoonlijke problemen te hebben gekend. In de mate verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan het lange tijdsverloop en aan de veelheid aan problemen in Polen én in het land van herkomst, merkt de Raad op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift, zijnde twee onvertaalde internetartikels d.d. 21 maart 2005, zijn niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen. Ten overvloede wenst de Raad er nog op te wijzen dat deze internetartikelen dezelfde foto bevatten als de internetartikelen die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd en er aldus van kan uit gegaan worden dat deze over hetzelfde onderwerp handelen, zijnde de arrestatie van twee terroristen en verzoekers arrestatie in Tsjetsjenië in 2005. Zoals ook in de bestreden beslissing terecht werd opgeworpen, hebben verzoekers problemen in Tsjetsjenië geen betrekking op zijn eventuele vrees ten opzichte van Polen.

Wat betreft de verklaring van de Aslan Maskhadov vereniging d.d. 24/09/2014 (met vertaling), stelt de Raad vast dat verzoekers dit reeds hebben voorgelegd aan het Commissariaat-generaal en besproken zijn in de bestreden beslissing.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat ze bij terugkeer naar hun eerste land van asiel, Polen, een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 48/3

van de vreemdelingenwet, noch dat ze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 juni 2015, voeren verzoekende partijen aan dat zij de verschillende tegenstrijdigheden in het verzoekschrift hebben weerlegd, maar dat in de beschikking geen repliek is gegeven.

Verzoekende partijen hun kritiek dat in de beschikking geen repliek wordt gegeven omtrent hun verweer in hun verzoekschrift betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden, mist feitelijke grondslag, zo blijkt uit volgende overweging in de beschikking: *"In de mate verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden wijten aan het lange tijdsverloop en aan de veelheid aan problemen in Polen én in het land van herkomst, merkt de Raad op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven."* Verzoekende partijen vergoelijken en minimaliseren de veelvuldig vastgestelde manifeste tegenstrijdigheden in de verklaringen van eerste verzoekende partij, doch zij ontkrachten, noch weerleggen de vastgestelde contradicties en bieden er geen aannemelijke verklaring voor.

Er dient ook op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken voor te houden, de Raad, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, geenszins verplicht is elke grief van een verzoekschrift (afzonderlijk) inhoudelijk van een antwoord te bedienen.

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 30 juni 2015 opgenomen grond weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS